

Daruri din inima mea

MonicaBerglund

Din daruri lumea s-a făcut,
Așa credeam fiind copil;
Acum însă, cred că s-a născut
Din suferință și din chin.

În lumea de copii vedeam
Cum darurile mici formau prietenii;
Și mai târziu am învățat
Cum darurile mari puteau uni.

Copil fiind, primeam și dăruiam cu drag,
Aș face și acum la fel,
Însă observ că totul s-a schimbat,
Și darul e condiționat.

Probabil că au fost acei
Ce n-au avut nimic de dat;
Și în micimea sufletului lor
Nici să primească n-au mai încercat.

Credeam așadar, copil fiind,
Că lumea, însăși, e un dar;
Și dăruindu-mă câte puțin,
Lumii să dăruiesc am încercat.

Și căutând să văd ce le lipsea,
La fiecare-n suflet am intrat;
Și spaima m-a cuprins văzând
În loc de daruri, doar suferință și păcat.

Speriată darurile înapoi mi-am luat,
Căci pentru ele loc nu mai aveau;
De atunci prin lume-am alergat
Daruri purtând în suflet, nu păcat.

Acum aș vrea să poposesc puțin...
Cere-mi orice și îți voi da;
Căci ceea ce îți dăruiesc
Sunt daruri din inima mea.